

— Ti bân mjaft. Në javën tjetër edhe fletorja shkruente se ti je një ndër mësuesat që më tepër i vijnë vëndit e lavdonte zellin e aktivitetin t'ënd.

— A e din fjalën: «Puna është e madhe e puntorë ka pak»? Un s'mbaroj as gjymsën e punës që kishte me m'u dashtë të bëmë.

— Ça ke me bëmë më tepër? Të mbytën orët e mësimit. Për gjith mbrâmje vjen i lodhun tu un.

— Orët e mësimit që na në konvikt mos i njeh aspak. Për at punë paguhem mirë prej Shtetit. Æ detyra e eme, ajo. Por, në Shqipni, për me bëmë diç, nuk mjafton me krye vetëm detyrën.

Vajza, tue qeshë, i a vûni gishtin diftojs në ballë e tha, me një kërcnim t'âmbël:

— Sa mëndime të zorshme ke aty mbrëndë... Mbandej vrâni fytyrën, periqeshtë, e u ankue:

— Të tânë këta mëndime të bëjnë me harrue Nushën t'ânde. Vetëm mue due që të mëndojs...

Doda i kapi dorën e, tue i a shtrëngue me butësi, përgjegji serjosisht:

— Shiko, Nushë: sa të due, ti e din. Tashmë je drita e jetës s'eme. Pa tÿ as puna nuk kishte me më shkue... Qyshse të njohta, më me qef punoj. Æ mbushë ndër këto dit, më bëhet, vjeti që u njohtëm...

— Tash një dy javë.

— Kallzo të drejtën: a kam ardhë tue të dashtë për ditë më tepër? Në mos më tepër, më mirë!

— Së tham se jo.

— Ndëgjo një gjë të çuditëshme. Baras me dashunë ka ardhë tue m'u shtue edhe deshiri me qënë dikush, me bëmë diç për këtë Shqipni t'onë.